

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: Dr. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton. ~ ~
Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
évre 14 korona. ~ Egyes szám ára 60 fillér. ~

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen. Kollégium:
Ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

Egyházunk és a tanítók.

Nem régen szó volt már lapunkban a mostani időkkel és viszonyokkal kapcsolatosan a mi iskoláinkról s ezekben tanítóinkról. De — úgy gondolom — nem árt ezt a fontos kérdést több irányban vizsgálódás tárgyává tenni.

A debreczeni egyház presbiteriuma a múlt héten gyűlést tartott. Egyik főtárgya volt e gyűlésnek a lemondott iskolaszéki elnök helyének betöltése. Az állás megtisztelő, a legnemesebb feladatokkal teljes, munkájában és hatásában egyaránt széleskörű. És mégis a lelkészek kire egyházi törvényeink e tisztet hárítják, feltűnően vonakodtak tőle s csak nagy önmegadással fogadta el végül egyik közülök. Ez a jelenség erősen gondokozóba ejtett. Mi ennek az oka? Hisz tudjuk, hogy lelkészeink nem irtóznak a munkától s az, amit a debreczeni lelkészek, terhes papi funkcióik mellett, a sok oldalú egyházi administratio és a társadalmi kötelezettség tekintetében végeznek (néhányik még eredményes belmissiói munkát is teljesít) mindazok előtt, akik a viszonyokat ismerik, csak elismerésre tarthat számot. Miért félnek tehát az iskolaszéki elnökségtől?

Mondták, hogy ez az állás Debreczenben már egy egész embert kíván és a lelkészt gátolja tulajdonképeni hivatásának betöltésében. Hisz való igaz, hogy az volna az ideális állapot, ha minden olyan egyházban, ahol tanítóink száma, Istennek hála, az utóbbi időben örvendetesen megszapordott (20-tól egész 80-ig, mint Debreczenben), külön egy-egy szakképzett, ecclesiasticus érzésű és nevelésű egyén végezné az iskolaszéki elnök teendőit. Volna dolga elég, ha nem egyszerű bürokrata, hanem, amint kellene, irányító és vezető szellem és tényező akarna lenni. Nekem mégis úgy tetszik, hogy ennek az oknak a felhozása, általában az iskolaszéki elnök felhalmozott teendőinek, mint a lelkészi hivatást megbénító körülménynek emlegetése Debreczenben, s bizo-

nyára más több lelkészes és több tanítós egyházban is, a nyilvánosság előtt csak leplezni óhajtja egyházunknak egy égető s a jelenlegi válságos viszonyok között különösen súlyosan jelentkező baját. Kötelességünk erre rámutatni s iskoláink és a jövő nemzedék érdekében a lehető orvoslás módját sürgetni. A debreczeni presbiteri gyűlésen nyert impressiók hatása alatt ez a jó szándék vezetési tollaomat.

Mire vihető tehát vissza az a valóságos horror officii, amely a több tanítós nagy gyűlések lelkészeit, első sorban épen a debreczenieket, elriasztja az iskolaszéki elnökségtől? Erre a legegyszerűbb és legnyiltabb felelet azt, hogy a tanítóságra, illetőleg a tanítók között elharpózott szellemre, amely őket az egyháztól nemcsak elhidegíti, hanem határozottan el is idegeníti: Ez a szellem az egyházat nem tápláló édes anyjának, hanem mostoha szülőjének, nem a lelket megnyugtató és boldogító intézménynek, hanem a tanítóságot soknemű békóba verő és existenciájával keveset törődő hatóságnak tekinti. A közvetlen felette álló iskolaszéki elnökben, mint az egyház képviselőjében, úgyszólván természetes ellenségét látja, ennél fogva hivatásában akadályokat gördít elébe, munkáját megnehezíti, kedélyét zaklatja, szívét elkészeríti. Hogy ilyen életet elkészerítő s tövisekkel megrakott szék után, akármilyen tiszteletreméltó is, senkisem áhitozik, azt nagyon természetesnek fogjuk találni. Ez nem az a terhes, de gyönyörűséges iga, melyről a Krisztus szól, mert ennek csupán terhe van, de gyönyörűsége nincs.

Már most mi az a szellem és honnan származik, mely a tanítóságot az egyháztól eltántorítja, sőt, mint a közelmúlt napokban láttuk, többeket még vallás- és egyházellenes magatartásra is ragad? Ne elégedjünk meg pusztán azzal, hogy talán a tanítók képességének selejtes voltára mutassunk. — Bizonyos, hogy van köztük felszínes elem, melyik pályán nincs ilyen? de jó részük derék nevelő és kiváló tanerő. Ne is keressük a hibát.

a tanítóképzésben. Lehetnek és vannak ott is bajok, mint minden emberi institutióban. Hisz minden értelmes ember előtt világos pl. hogy a mai iskolák a didactikus képzést helyezték előtérbe, minek folytán az ethikai nevelés háttérbe szorult. No és az már nagy baj, hogy nem érzésileg művelt, hitben erős, jellemben szilárd, egyházához ragaszkodó, meggyőződéséhez hű tanítókat bocsát a praeparandia iskoláinkba. De nagyon igazságtalanok volnánk, ha ezekért a tanárokat okolnók. Ők az adott körülmények között és rendszer mellett a legjobb munkát végzik. S a nevelés hibái és hiányai ugyan nehéz napokban kimutatják a lélek ellentálló képességének gyengeségét. de korántsem indokolják annak a veszedelmesszellemnek a meghonosulását, amely tanítóinkat — tisztelet a kivételeknek — magával ragadta.

Ez a destructiv szellem, azt lehet mondani, hogy a levegőben van, a kor hozta magával. Eldobta a magasba vivő szenvedelmet, az égbe törő eszménységet. A Mammont imádja. Az érdek, a haszon, a földi jó és élvezet lett minden törekvésének rugója. Mint egy járványos nyavalya hatja át és járja ez be az egész emberiséget s nevetség előtte mindaz, ami évezredek óta a földi rög fölé emelte az Isten képére teremtett emberiséget. A világ mozgató erejéül egyedül a materiát, a gazdasági érdeket teszi. Világháború indul meg és zajlik le rettenetes módon ennek a világnézetnek és szellemirányzatnak a jegyében. Mindent felforgatva és összerombolva új világrendet próbál alkotni az ezzel a szellemmel telített emberi lélek. S minél kevesebb eszménység, kisebb hit és csekélyebb ethikai tartalom van valamely egyénben, annál hirtelenebbül és annál erősebben magához ragadja ez a szellem. Ezért hódít a testnek élő s felületes érzésü és gondolkodású emberek körében, általában ott, ahol a lelki műveltség és tudás sekélyes s a józan belátás csekély. Hogy tanítóink nagy része is megkapta ezt a lelki kórt, az minden tekintetben sajnálatra méltó. De fájdalom, más iskolázott és intelligentiájukkal dicsekvő emberek sem tudták ettől magukat kellőképen megóvni.

A tanítóságot még az elégedetlenség, elkeseredés, sőt talán, a bosszúérzet is hajtotta ennek a szellemnek a karjaiba. Szabadulni akarnak az az egyháztól. Messze vezetne, ha ezen érzésüknek okait kutatnók. De azt nyíltan megvallhatjuk, hogy az egyház sem igyekszik minden lehető módon a tanítóságot magához kapcsolni és élő tagjává tenni. Nem az unos-untalan sürgetett fizetés rendezésekre gondolunk, mert hiszen e tekintetben az anyagi elégtelenség határt szab, de másnemű kívánalmaknak is mellőzésére. A tanítók ma már nem belső emberek, mint hajdan, hanem

mintegy az egyház külső hivatalnokai s úgy is kezeljük őket főként a nagy egyházakban. Az egyházzal csak a bürokratizmus rideg szálán függnek össze s egyházi törvényeink se törekednek a viszonyt melegebbé és erősebbé tenni. Viszont a tanítóság is csak fősvény kenyéradó gazdáját látja az egyházban s minél nagyobb darab kenyeret akar tőle szerezni. Hogy ez az ellentét mennyire veszedelmes a tanítók szellemére és az iskolai nevelésre nézve, azt nem szükséges fejtegetni. És hogy ily körülmények között a mostani válságos időben mit várhatunk iskoláinktól, arra szinte nem is merek gondolni. Az idő sürget, hogy a kérdéssel behatóan foglalkozzunk, mert különben iskoláinkat hiába tartjuk fenn. Ha a valláserkölcsei és egyházas nevelést biztosítani ekként egyházunk számára a jövő nemzedéket megtartani kívánjuk, akkor meg kell nyernünk ismét a tanítóságot egyházunk lélek szerinti, belső munkásaiul. Megnyerni igazsággal, de méltányossággal és szeretettel is. Ha ezt nem tesszük, vagy nem tudjuk tenni, akkor bezárhatjuk iskoláinkat.

S. Sz. J.

Kortünetek.

Nem egyenlően terheli a debreczeni egyház a lelkészeit. A lapok közlése szerint ez a panasz hangzott volna el a debreczeni egyház presbiteriumának legutóbbi ülésén. Azt hiszem, a panasz inkább úgy lett volna helyes: egyenlően nagyon megterheli. Egyet mindig püspököknek szán közülről, egyet a lelkészelnöki feladatok terhe nyom, egynek a szegényház mellé a leányiskola gondja jut, egy, a munkától sohasem vonakodó hűséges szolgáló, épen most kérte a tovább már nem birt súlyos munkától, az iskolaszéki elnökségtől felmentését, egy a betegsége miatt protestált (— sajnos, azóta szomorúan tapasztaltuk mennyire komoly igazsággal —) minden újabb megterhelése ellen, egynek így kellett magára venni alig elbírható munkát, egy... Nos, igen az az egy és annak az egynek a családja panaszkodhatik legjobban a tútterhelés miatt. Mert ezt az egyet megkímélték ugyan minden egyházi túlmunkától, de annál inkább megterhelték politikai teherrel, mely aztán a végén odáig vonta, ahol van. Mert ne mondja senki azt, hogy ami történt, az mind a politikai szereplés vágyának a következménye. Volt-e, aki a fiatal lelkésznek tudtára adja, hogy: az Úrnak a dolga nem politizálás, nem a város, meg az ország sorsának intézése, hanem az egyház szolgálata. Nem azt kellett-e látni a fiatal papnak, hogy a politikai párt hozza az egyházi életben is a babérokat. Hogy Debreczenben a papnak az ad tekintélyt, irányadó befolyást, ha képviselő, bizottsági tag, pártelnök. Hogy a politizáló papot, ha az egyik rész támogatja, a másik rész annál lelkesebben magasztalja. Hogy egyszer a jószándéka azért nem valósulhat, mert politikai pártkör szervezett hatalma áll ellent, — máskor nem azért arat diadalt, mert igazsága van, hanem mert szervezett párt áll a háta mögött. Csoda-e, ha annak, amit Janesi megszokott, János egészen rabjává leszen s csoda-é, ha egyre előre megy a megkezdett úton, hiszen egyházának tagjai üd-

vözlik, mint képviselőt, mint államtitkárt és senki sem áll elébe, mondván, hogy mindezen elfoglaltság ellen az egyház nevében tiltakozik.

Íme, nem azokat a papjait terheli meg legjobban az egyház, akiknek *egyházi* munkát adott és jó lesz, ha jövőre gondot visel lelkipásztoraikra és *csak* egyházi munkával terheli meg őket.

Sok hűhó semmiért gyakran előfordul. A debreczeni református egyház presbiteriumának legutóbbi ülésén a lelkész-elnök megköszönve a presbiterek nagy számmal megjelenését, ezt a buzgóságot a keresztyén vallás szeretetre tanításának eredményeül ismerte el, — egyik helyi lap közlése szerint hozzátevéen, hogy van olyan vallás is, mely vérszopókat nevel a 20-ik században. Nem vagyunk sem hivatva, sem jogosítva a lelkész-elnök úr szavait magyarázni, de azt hittük, nem kell túlságosan gondolkodni ahhoz, hogy e szavakat, ha csakugyan mondattak, ne lehessen valamely vallásfelekezettel szembe irányulónak tekinteni. Könnyű megérteni, miféle vallás az, mely vérszopókat nevel a 20-ik században. A debreczeni zsidó hitközség rabbija azonban, úgy látszik, másképen olvas és másképen ért, mint mi és szokatlanul durva hangú nyilatkozatban útasítja vissza e szavakat, amennyiben azok a zsidóságra vonatkoznak. Nem érdekel, hogy a rabbi úr a goromba nyilatkozat megtétele előtt mért nem igyekezett megtudni, vajjon csakugyan a zsidókra vonatkoznak-e a megbélyegző szavak. Csupán azt szeretnők tudni, jó szolgálatot tett-e a rabbi úr a zsidóságnak, mikor — a régi közmondással szólva — ebben az ingben sietett a magáéra ismerni.

Volt ám haszna a proletárdiktaturának az iskolák életében. Mert például — beszél az én informátorom — az ő városukban (nem mondom meg, hogy hol) egyik tanító a lakásául is szolgáló épületben levő tanterem egyikét, mely a háború alatt katonai célokra lefoglalva volt, mikor a katonaságtól felszabadult, berendezte a fia számára lakatos műhelynek. Hónapokon át fújtattak, reszelték, kalapáltak a tanításra rendelt helyiségben s tán még most is kalapálnának, ha nem jön a proletárdiktatura, melynek rövid uralma alatt több feljelentés történt, mint máskor egy évtized alatt; — feljelentették ezt az esetet is és hamarosan iskola lett a lakatos műhelyből. De hát feljelentés nélkül — kérdézem — nem lehet az ilyen súlyos visszaélésnek nyomára jönni? Ugyan kérem — mondja ő —, ki jöhetne rá az ilyesmire. A presbiterek úgy vélik, tőlük már az is igen szép, ha a gyűlésekre elmennek. Az iskolaszék is csak tanácskoznai szeret, a végrehajtás gondját egyedül az elnökére hagyja, az meg — egyéb dolga is lévén — nem szakadhat százfelé. Igaz, hogy az épülettel való visszaélésről a gazdasági ügyek intézőjének is tudni kellene, de hát — tetszik tudni — az egyháznak sok a vagyona, sok vagyonnak sok a gondja, az iskolaépület meg úgy is a városé. De hát a tanító, akinek abban a tanteremben kellene tanítani? Óh, kérem szépen az meg épen jól jár: délután tanít egy másik iskolában. Ha meg volna a tanterme, tanítana délelőtt *öt órát*, így, hogy nincs meg, tanít délután *két órát*, — hát *csak nem bolond, hogy ő panaszkodik*, úgy-e kérem aláson?

Eltemették már az Istent — állítólag ezt mondta egy szabolicsmegyei tanító a templomba igyekvő parasztgazdának. Hogy az izléses és finom szellemesség annál értékesebb legyen, tudni kell azt is, hogy állítólag fele-

kezeti tanító volt az illető. Az a becsületes paraszt ember bizonyára rettentő megvetést érzett az úgynevezett úri osztály iránt, amelynek kebelében ilyen durva lelkű s mocskosszájú ember existenciát talál. Még jó, hogy ő csak paraszt s nem végzett preparandiát, mert különben a szellemes társalgást így találta volna folytatni: No, ha eltemették, akkor gyilkosok is önök, gyilkosnak pedig a mi iskolánkban helye nincs, — menjen amerre a szeme lát. De ezt nem mondja sem a jámbor paraszt, sem a jámbor eklézsia.

Szocialista vagyok, mert nincs megélhetésem, — mondotta előttem egy állami szolga és tulajdonképen a túlnyomó többségnek a titkát árulta el. Szocialistákká lesznek az emberek, nem meggyőződésből, nem a szocialista eszmék igazságától meghódítva, hanem egyszerűen azért, mert nincs elég jó kenyérük. Egészen természetes és helyes törekvés a magunk és családunk helyzetének javításán munkálkodás, de azt kevesen látják be, hogy ehhez nem elég a szocialista társulás útján elérhető folytonos béremelés. Ha a kilátásba helyezett húsz-huszonnégyezer koronás fizetéseket adnák, a közjövödelmek evégből fokozása olyan nagy mértékű megdrágulását idézné elő az elsőrendű szükségleti cikkeknek, hogy a huszonnégyezer korona sem volna több, mint a középiskolai tanár mostani kezdő fizetése (Aminthogy már most sem több, pedig nem is adják a 24 ezer koronás fizetéseket.) Ahoz, hogy megélhetés legyen, nem csak fizetés kell, hanem *rend* is. Azoknak tehát, akiket a maguk megélhetésének szempontja vezérel, épen úgy első sorban érdekük a társadalmi rend megóvása, amint a rend kívánóinak érdeke, hogy mindenkinek legyen tisztességes megélhetése.

Halottaink.

Zih Sándor

a debreczeni református egyház fáradhatatlanul buzgó, áldásosan működő, népszerű lelkipásztora, július hó 27-én délben végső álmra hunyta le szemeit. Már debreczeni theologiai akadémiai hallgató korában feltűnt szép tehetségével, jeles képzettségével és példás jellemével, amely kiváló tulajdonságaihoz azután, a közpályán megkívántató hivatási erények egész sorozata csatlakozott. Előbb a berettyóújfalui gyülekezetben működött éveken át oly gyümölcsöző és fényes eredménnyel, hogy öt esztendővel ezelőtt a debreczeni egyház hívei minden igyekezettel azon buzgólkodtak, hogy ezt az apostoli lelkületű férfiút lelkipásztorokul megnyerhessék. Azóta tehát itt safárkodott ernyedetlen szorgalommal és kitartással a reá bízottakban, mialatt elragadó ékesenszólási talentomával, eszmékben bővölködő korszerű és mindig építő hatású egyházi beszédeivel anynyira megnyerte a hallgatására áhítatos lélekkel seregülő hívek bizodalját, tiszteletét és szeretetét, hogy egyebek között, kiváltképen temetési szolgálatoknál, túlságosan is igénybe vették „az aranyszájú pap” evangéliumi ihlettel teljes szolgálatát. A szószéki és szertartási tevékenységgel párhuzamosan igen szép sikereket ért el a lelki gondozás mezején, még pedig abban az értelemben, ahogy az újabb idők kívánalmaihoz mérten, a gyakorlati theologiai tudomány a lelkipásztorkodás feladatait körvonalozza. Ebben a vonatkozásban a megboldogult Zih Sándor lelkipásztor neve és emléke kitörölhetetlenül belevésődött azoknak a nagyszámú gyámolatlan és el-

hagyatott felnőtteknek és kiskorúaknak a szívébe, akik poraiban is áldva-áldják ezt a jóságos lelkű, nemesen érző és önzetlenül, zajtalanul jöttvő hű pasztort és keresztyén emberbarátot, akinek ereje és buzgalma nem lankadt el, sőt megújult és fokozódott mindannyiszor, valahányszor szegény gyermekek és árvák taníttatásáról, istápolásáról és a társadalmi sebek gyógyításáról volt szó.

A gyülekezeti élet ápolására és a lelkek gondozására szentelt sokoldalú munkálkodása mellett eber figyelemmel volt azokra a kívánalmakra, amelyeket korunkban a köztársadalom támaszt a lelképásztorokkal szemben. Minden nemes, üdvös, közhasznú intézménynek, humanitárius mozgalomnak és jótékonyági társulásnak megértő és önzetlen szervezője, áldozatra kész lelkes előmozdítója, pártfogója volt. És az Isten áldása bőségesen megsokszorozódott minden lépésén és cselekedetén, mert önkéntesen, keresztyéni szeretetből és Isten dicsőségére munkálkodott.

Békességes, boldog családi életével napként világot a gyülekezet előtt. Hozzá minden tekintetben méltó, azonos szellemű és eszményi gondolkodású, hű feleségével és gondosan nevelt két derék fiával s két kedves leányával együtt úgy tekintette őket a társadalom, mint a hivatásos keresztyéni lelképásztori család hű előképét.

Ily nemes és áldásos élet szövetségének kialakítása, ily igazán keresztyéni szív kihívása, ily minta pap elhunytá érthető veszteséget jelent főképpen napjainkban. A debreczeni egyház és társadalom teljesen átérzte e veszteség nagyságát, aminek tanúbizonysága volt a több ezer főt számláló rengeteg sokaságnak az az őszinte és fájdalmas részvéte, mely az idvezült nagy lélek porsátorának a nagytemplom tornácából július 29-én történt temetésekor megnyilvánult.

A temetési szertartást dr. Baltazár Dezső püspökünk végezte, aki minden mondatában Isten mindenhatóságáról, bölcsességéről és szeretetéről vallást tevő s ihlettől áthatott remek imádságával hű tolmácsa volt „a debreczeni egyház nagy halottja” elhunytá folytán őszintén érzett kegyeletes érzelmeknek. A sírnál Molnár Ferenc, a megboldogultnak segédlelkésze méltó és általánosán megható beszédben búcsúzott el a tiszta szívé, szelid lelkű és békességre igyekező lelképásztortól és szeretett családfőtől. A városi és iparos-dalegylet pedig úgy a templomban, mint a temetőben, megfelelő gyászénekeket zengett művészi szabatossággal.

Elköltözött nemes lelképásztor! Az Úr adott téged nekünk, az Úr szólított el magához tőlünk. Pihenj eszed után, miglen nyugóporod újra éled és örökre egyesül dicsőült lelkeddel ama mennyei hazában. A boldog feltámadás reménységében — a viszontlátásig!

Tóth Mihály.

Tóth Mihály, a debreczeni református főgimnázium és tanítóképző-intézet kitűnő tornatanára július hó 26-án 52 éves korában, hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. Minthogy már tanulói pályája alatt kezdettől fogva, a tornászat terén feltűnően ügyesnek és arravaló tehetségnek bizonyult: a theologiai tanszak elvégzése és a lelkészsképesítő vizsgálatok sikeres letévése után, előbb ideiglenesen, aztán mint okleveles állandó rendes tornatanár a debreczeni kollégiumban nyert alkalmazást, ahol majdnem teljes negyedszázadon át, a tanuló ifjúság testi nevelése érdekében országosan is elősmert és méltányolt tevékenységet fejtett ki. Számos atletikai

és tornaversenyen vett részt ügyis, mint főrendező, ügyis mint jury-tag és a tanévek végén általa bemutatott torna-vizsgálati eredmények, melyekre seregestől özönlött a néző közönség, a testi nevelés modern elveinek helyes, célszerű és tudatos érvényesítéséről tanúskodtak. A pár évvel ezelőtt hűdés következtében munkaképtelenné lett férfiú lassan-lassan sorvadozott, miglen végre ütött a válás órája. Magános életet élt. Ravatalánál testvéreinek kívül kartársai, barátai, tanítványai, tisztelői nagy számmal jelentek meg, hogy kifejezzék az érdemes mester iránt érzett kegyeletet. A gyászháznál dr. Dicsőfi József lelképásztor mondott könnyeket fakasztó, vigasztaló és lélekemelő imádságot, a sírnál pedig Karai Sándor főgimnáziumi igazgató meghatóan búcsúzott el az ő kollegium és a kartársak részéről a kötelességtudó, lelkiismeretes paedagogustól, a hűséges tanártól és barától, akinek emlékezete legyen áldott.

C.

Különfélék.

A debreczeni egyház presbiteriuma folyó hó 26-án gyűlést tartott, amelyen dr. Dicsőfi József tartalmas megnyitó beszédben mutatott rá a keresztyén vallás nemes érzelmekre nevelő hatására. A gazdasági gondnoki állásra Báthori Kálmán egyházi iktatót választották meg, az iskolaszéki elnöki tisztség betöltésére pedig Uray Sándor lelképásztort kérték fel.

15,177—1919.

Pályázati hirdetés.

Debreczen város tanácsa pályázatot hirdet:

I. a koronázási alapból két 600—600 koronás ösztöndíjra.

II. A Meszena Sándor-féle alapból négy 600—600 koronás ipari felszerelési, és négy 300—300 koronás ipari továbbképzésre szolgáló segélyre.

A koronázási alap ösztöndíjára pályázhatnak érettségi vizsgát tett, vagy ennek megfelelő végbizonyítvánnyal bíró ifjak, kik maguknak a képző- vagy iparművészeti akadémián rajztanári kiképzést kívánnak szerezni. — Ezek csatolják kérvényükhöz születési bizonyítványukat, végzett tanulmányaikról szóló bizonyítványukat és készenlevő rajzaikat vagy festményüket.

A Meszena Sándor alapból adható négy 600—600 koronás segélyre pályázhatnak debreczeni illetőségű kezdő iparosok. Kérvényükhöz mellékelik az illetőségüket igazoló okmányt, az iparendélyt és azoknak a munkaeszközöknek leírását, amikkel műhelyüket szerelni kívánják.

A 300 koronás ipari továbbképzésre szolgáló segélyt kérhetik ifjú iparosok, kik valamelyik külföldi vagy hazai nagyobb iparteletet kívánnak tanulmányozás végett felkeresni, vagy felsőbb ipariskolába iratkoznak be. Ezek csatolják kérvényükhöz születési bizonyítványukat, az illetőségről és az ipari tanoncévek végzéséről szóló igazolványt.

A pályázati kérvényeket folyó év augusztus 15. déli 12 óráig lehet beadni a polgármesteri titkári hivatalban, míg a rajzok, esetleg képek az I. emelet, 33. sz. alá küldendők.

Debreczen, 1919 július 24.

Városi tanács.